401.

Сумська, п. 31. 16,

Високошановний Добродію!

Знов маю сміливість просити Вас надрукувати вірш „Лебіді білі", щойно написаний, як що знайдете, звичайно, його доладнім... Тільки в такому разі просимиму в-горі додати „<u>До Кобилянської</u>"; на це маю велику рацію... Вибачайте, що турбую Вас. До речі: додаю тут (тільки ледве, чи то цікаво Вам!) критику в московській часописі на мій збірник; вона не о стільки гостро, як бачите, дивиться на мою книжку, як критик-киянин. Правда, і в ній де-що закидається мені....

З високим до Вас поважанням

Х. Алчевська

P. S. Чи Ви читали книжку Єфименчихи „Історія Украйны", де Вас згадують?

(на др. стороні)

До Кобилянської.

Лебіді білі над морем летіли,
Над морем безкраїм, до теплих країв,
Лебіді з сонцем єднатися хтіли
Кричати про волю, про любих братів;
Срібнії хвилі на морі здіймались,
Бажали піднятись у ясну блакить,
З проміннем сонця палким обіймались,
Сьвітились радістю, щастєм, в ту мить!...
Люди тих лебідей всіх постріляли,
Надії закинули в хвилі життя,
Думи і мрії усі осьміяли,
До сонця спинили нове вороття...
Ти ж привітала ті мрії забуті,
Душею тужливою їх обняла,
Серцем зогріла і смутком окуті
Ті думи нещасні до сьвітла взяла.
Знов за Тобою вони полетіли
До ясних надій, і краси, і пісень,
Струни нового життя в них тремтіли:
Рожевий займався на обрії день....

Христя Алчевська

24 червня, 1907 року.